

og om dette Lovforslag berører den almindelige Trang, og hertil skal jeg senere komme tilbage. Men naar man siger, at det er nødvendigt at vedtage dette Lovforslag nu og at udrydde det af den samlede Behandling af de kirkelige Spørgsmaal, saa svarer jeg dertil, at dette maatte nok kan gjælde med Hensyn til det omtalte paa et enkelt Sted opstaaede Misforhold, som man vel kan være opfordret til strax at søge fjernet; men at der er ikke den mindste Grund til derfor at tage det almindelige Spørgsmaal om Trimenigheder og frit valgte Præster for sig for til Behandling forud for den hele almindelige Behandling. Herved kommer jeg nu til at berøre et af de Punkter, som jeg før hentydede til, forsaavidt jeg sagde, at Ministeren syntes mig enkelte Gange aldeles at forvekle Begreber og Forestillinger. Han anførte, at, medens der hos en stor Deel af Geistligheden var en Stemning imod dette Lovforslag, var der 97 Præster, som, idet de fraraabede et almindeligt Lovforslag, havde udtalt sig for, at den særlige Menighed, der er opstaaet i Nyslinge, skulde optages i Folkekirken. Disse have altsaa udtalt sig imod dette Lovforslag, som det nu foreligger, eftersom det ikke handler om Menigheden i Nyslinge, men om visse almindelige Foranstaltninger, og, naar den høitærede Minister fremhævede, at man ved at gjøre Indrømmelser med Hensyn til Nyslinge indrømmede selve Principet, saa gjorde han sig derved skyldig i en overordentlig stor Forverling. Hvad er det nemlig, man indrømmer, naar man vedtager et Lovforslag, der angaaer Menigheden i Nyslinge alene? Lovgivningsmagten, hvis Samtykke hertil behøves, indrømmer derved, at Hans Majestæt Kongen kan oprette en ny Menighed paa et bestemt givet Sted og kan udnævne en Præst for denne Menighed; ja, man tænker jo endog paa en enkelt bestemt Præst for denne Menighed. Der stæer altsaa ikke derved nogen Indgriben i Hans Majestæts Ret til at kalde Præster, men der er kun Tale om en ganske bestemt enkelt Forholdsregel. Nærværende Lovforslag gaaer derimod ud paa, at der selv kan danne sig nye Menigheder, og at disse Menigheder kunne vælge deres Præster, hvor og naar de ville. I det andet Tilfælde handles

der altsaa kun om Rigsbagens Samtykke til, at Kongen foretager en enkelt Handling, som han efter den hidtil gjældende Lovgivning ikke kan foretage uden vort Samtykke, men altsaa om, at Kongen foretager en Handling. I det andet Tilfælde handles der derimod om at give Frihed til at handle uden Kongens og Regjeringsens Samtykke i saa mange Tilfælde, som maatte opstaae. At stille disse to Ting sammen og at sige, at det er det samme Princip, der ligger til Grund for begge Dele, er derfor i mine Tanker en overordentlig stor Forverling.

Men, siger man, det er nødvendigt at handle strax i denne Sag og at foretage den forud for den Commission, der antydes snart at ville træde i Virksomhed, fordi der er en Spænding og Uro i Kirken, fordi der er en Trængsel, som man ikke kan modstaae, og som maatte, som det iforgaars blev udtalt af det ærede 3die Medlem for 7de Kreds (Forchhammer), ellers kan sprænge Kirken. Men hvor er da denne Trang, som truer med at sprænge Kirken? Er der et eneste Sted i Landet udenfor Nyslinge gjort noget som helst Skridt, der tyder paa, at man der vil tilveiebringe Betingelserne for Opprettelsen af en Menighed efter dette Lovforlags Bestemmelser? Nævn mig et eneste Sted, hvor man har samlet sig paa en saadan Maade! (P. L. og: Bornholm.) Nei, Bornholm staaer ganske anderledes, thi der dreier Spørgsmaalet sig om at optage en Mand igjen, som selv har erklæret, at han ikke længer hørte til den danske Folkekirke. Man nævne mig noget som helst Sted, hvor der har dannet sig Foreninger for at opføre Kirker eller Vedehuse, endfige hvor der er Præster, der have gjort de forberedende Skridt dertil! Man kan ikke nævne et eneste. Denne hele Trængsel, som man har beraabt sig paa, angaaer altsaa ikke det Almindelige, men den angaaer kun det Specielle; men hvor kan man saa beraabe sig paa dette ganske locale Tilfælde for at fremme en almindelig Foranstaltning. Dette er det Stæve og Haltende ved Lovforslaget, at man bestandig kommer til at springe over fra det One til det Andet. — Man siger dernæst: „Ja, men det kunde dog være godt, at man, førend den Commission, som man ønsker nedsat, træder sammen, til borttaget et Strids-